Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

13-9-51

KUIFJE

37

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE "DARWIN" WORSTELT MET EEN HEVIGE STORM

STILTE

Op het einde van vorig schooljaar moest Erik, een van mijn neefjes, een opstel van een schrijfboekbladzijde maken over de stilte. Je kunt waarschijnlijk wel raden waarom hij zijn opsteltalent precies op dat onderwerp moest oefenen : hij had het nogal bont gemaakt op een moment waarop de leraar volstrekte aandacht geeist had.

Ik heb dat opstel aandachtig gelezen. Erik had er werkelijk op gezwoegd. Dat viel zo tussen de regels te lezen. Want als er nu één onderwerp is waarover hij niet spontaan kan schrijven, dan zal het wel de stilte zijn. « Erik kan geen vijf minuten stil zitten ! » klagen zijn moeder, leraren en jeugdleiders in koor.

Niettemin had hij er ernstig over nagedacht. Hij had een poëtische begin gevonden, schrijvend over de tiktak van de hangklok in de huiskamer op een Zomermiddag, wanneer moeder na het eten even insluimert, de kinderen de huize uit zijn en minneke poes zelfs vergeet te spinnen. Hij had zich de koperen en houten wandplaten uit de volkskunst herinnerd, waarop de waarschuwende woorden : « Spreken is zilver en zwijgen is goud » te lezen staan, en zijn opstel besloot met de woorden : « Ik ben maar stil in de kerk, of wanneer ik voorbij het hospitaal kom, waar een verkeersplaatje hangt : stilte. »

Toen zijn bladzijde volgeschreven was, boeide het onderwerp hem nog ! Erik trok naar vaders bibliotheek en ging daar grasduinen in de dikke woordenboeken op het trefwoord stilte. En hij vond er de volgende citaten : Toen de filosoof Xenocrates op zekere dag op een feestmaal, waar het er luidruchtig aan toe ging, gevraagd werd waarom hij niet veel sprak, antwoordde de vriend van de wijsheid (dat is immers de letterlijke vertaling van het Griekse woord filosoof), dat hij zich reeds dikwijls beklaagd had gesproken te hebben, maar zich nog nooit had hoeven te beklagen over het zwijgen.

Demosthenes liet zijn leerlingen opmerken dat de mensen twee oren hebben en maar één tong. Daardoor hebben de goden ons te verstaan gegeven, dat men meer moet luisteren dan spreken !

Ga nu niet denken, vrienden, dat ik jullie allen het zwijgen zou willen opleggen, verre van daar. Ik hou van levenslustige, ja, rumoerige kerels... maar die kunnen zwijgen als het er op aankomt !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

P.A.M. van Berkel, Rotterdam. — Je briefkaart ontving ik in beste orde en het ontbrekende nummer werd je dadelijk opgezonden. Vermits je ons blad zo interessant vindt, wil je misschien ook wel eens schrijven waarom en welke rubrieken speciaal je belangstelling wekken.

Godelieve Hendrickx, Antwerpen. — Je lange brief en ook de gedichtjes en de moppen die je me zond, vond ik erg prettig. Ben je nu uitgerust van al dat blokken en begin je weer met frisse moed ? Bewonder Je Guido Gezelle ! Ik vermoed het nadat ik je gedicht « Wat voel ik mij alleen » gelezen heb. Proficiat. Het verhaal « Het Paardenfeest » was natuurlijk louter fantasie !

Freddy Lambrecht, Brussel. — Heb je je geschenk goed ontvangen ? En weet je nu de rooster te gebruiken ? Hartelijkste groeten voor jou en heel de familie.

Luc Pitsi, Leuven. — Het afschrift van je schoolrapport dat je me stuurde goed ontvangen. Ik wens je van harte geluk. In wiskunde zul je dit jaar je beste beentje moeten voor zetten, niet ? Beste groeten ook aan je vrienden !

Armand Smets, Lier. — Je lange brief was zeer welkom en ik hoop dat het niet de laatste is. Ik wens je veel moed om het nieuwe schooljaar te beginnen.

Eddy Meerschaert, Jaak Jacobs, Baudewijn Delaere. — Dank voor jullie prentkaart.

KUIFJE (weeksblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16. *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Belg. Kongo en Buitenl.*
Ab. drie maand. .	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand. .	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar . .	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel, 76, Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

Het deed me veel genoegen ook tijdens de vacantie iets over jullie te vernemen.

Diksmuide. — Hebben jullie een goede herinnering bewaard aan jullie bezoek aan Brussel en de redactie van « Kuifje » ? De proefnummers reeds verdeeld en al enkele Kuifje's lezers geworven ? Laat het me eens weten ? Met mijn hartelijkste groeten aan heel de familie.

Marie-Jeanne Wesemael, Otterstraat, 145, Sint-Gillis-Dendermonde heeft een nieuwe Kuifje's club opgericht. Alle lezeressen uit de omgeving worden uitgenodigd aan te sluiten. Een leesbibliotheek wordt gratis ter beschikking gesteld !

Albert Laureys, Sint-Pieters-Woluwe. — Je bent inderdaad een vraagstaart, maar hier krijg je de gewenste antwoorden : De Dyna-Panhard is een wagen van de Franse firma **Deutsch et Bonnet**, in nummer 29 van dit jaar werd er een kroniek aan gewijd. Nieuwe avonturen van Corentin komen er voorlopig niet. Het zou me sterk verwonderen moesten de Finnen aan de volgende Ronde van Frankrijk deelnemen. De Finnen zijn uitstekende athleten, maar over hun wielerprestaties weet ik niets af. Voetbal wordt er inderdaad in alle landen gespeeld, maar niet alle landen hebben renners en deze sport wekt niet overal dezelfde belangstelling.

COMPAEN DE BELEEFDE KAPER

DRIE HONDERD VIJFTIG schepen had hij buit gemaakt, Claes Compaen; maar als hij bij nacht te kooi lag, staken er onder zijn hoofdkussen twee geladen pistolen en glom er aan zijn zijde, binnen bereik van zijn beringde hand, een scherpe degen. Zo vreesde hij zijn eigen volk. Want hijzelf was gevreesd — al ging hij er groot op goedertieren te zijn.

Aldus was het niet zonder argwaan dat commandeur Schram op de kampanje van zijn vlagschip de « Hollandia », vier fluiten zag naderen met de prinsenvlag in top. En hij beval zijn schip en het begeleidend jacht, de « Grootenbroeck » gevechtsklaar te maken. Inderhaast werden de lonten aangestoken, naast elk stuk werd een puts met water gezet tegen brand. Toen galmde het over de deining in sappig Oostzaans :

— Van waar komt gij ?

— Van Amsterdam, riep de commandeur terug, bestemd voor Sierra Leone. Van waar komt gij ?

Er werd kort en hoofs gelachen :

— Uit zee ! Ik ben Compaen, en wil ook naar Sierra Leone. Zet een boot uit !

Op de « Hollandia » bekeken de officieren elkander : Compaen ! Men wist nu wie men voor de boeg had... Doch toen Compaen bemerkte dat er geen boot werd uitgezet, praaide hij opnieuw de « Hollandia ».

— Wie is uw commandeur ?

— Admiraal Wybrant Schram !

Terstond knalden uit de zware kanonnen van het roversschip, plechtig en traag na elkaar, drie saluutschoten, die met drie saluutschoten op de « Hollandia » werden beantwoord. Na deze beleefdheid hesen de schuimers de bloedvlag en zeilden in kiellinie op de Compagnie-schepen af.

Vastberaden beet admiraal Schram hem toe :

— Blijf waar gij zijt, of hier is kruit en lood voor u ten beste !

— Gij wilt mij geen loods aan boord zetten, gilde Compaen, dan moet ik hem wel komen afhalen ! Gij weet toch dat Compaen ieder met goedertierenheid bejegent !

— Goedertierenheid ?

Aan boord van de « Hollandia » steeg luid hoongelach op.

— Wij zullen u zó toetakelen dat gij goedertierenheid behoeft !

Compaen, rijzig in zijn fluwelen gewaad, antwoordde niet meer, maar met al zijn zwaar geschut gaf hij de volle laag zodat gloeiende kogels door want en takels van het admiraalschip gierden. Maar nu lagen de schepen zo dicht tegen elkaar dat een hagel musketvuur op de zeerovers neerknetterde. IJlings stoven zij uiteen, en zochten dekking waar zij die vinden konden. Ook Compaen, die, zijn degen zwaaiend, het gevecht had geleid, liet zich op de buik neervallen, en kroop op handen en voeten, gewond aan de arm, de trap af naar zijn kajuit.

Maar de knetterende hagel uit de musketten hield niet op. De zeerovers waren verplicht hun schutpoorten te sluiten, daar de schutters naast hun stukken werden neergekogeld.

Nu donderde ook het moordend lood uit Schram's kartouwen, en zo werd Compaen's schout-bij-nacht lek geschoten, dat hij het gevecht moest staken om niet te zinken, en pompend, met doorreten zeilen vlood.

Compaen liet de « Hollandia » aan zijn andere schepen over, en stevende op het jacht de « Grootenbroeck » af. Alhoewel slechts met veertien stukken geschut gewapend, vuurde het kleine jacht dapper er op los, tot het vlagschip kon bijdraaien, en de zeerover van de andere zijde aanviel. Deze, tussen twee vuren gekneld, begreep dadelijk het gevaarlijke van zijn toestand, en slaagde er in met koortsachtige gehesen zeilen te ontkomen. Onder de wal kwam hij met zijn vier schepen voor anker, en 's anderendaags laveerde hij de haven binnen.

Niet weinig verbaasd zag hij dat ook de Compagnie-schepen binnenvoeren. Onmiddellijk stuurde hij twee negers met een brief waarin hij zich voor zijn overval verschoonde, de schuld werpend op drie van zijn officieren die bij het spel hun geld hadden verloren. In zeer onderdanige bewoordingen bad hij admiraal Schram hem hoepen voor zijn vaten te leveren, en gort en vlees voor zijn bemanning. Van de zwarten, met de welke hij goed stond, zou hij lemoenen voor het vlagschip en het jacht loskrijgen, zo beloofde hij.

Brief volgde op brief, en alhoewel de brandende lonten in gereedheid werden gehouden, kwamen de vrijbuiters bij Schram oude kennissen opzoeken...

Doch de admiraal, zijn schepen hersteld hebbend, met vers water en vruchten aan boord, lichtte het anker. Drie schoten werden gelost, door Compaen hoffelijk beantwoord, en de « Hollandia », gevolgd door het jacht « Grootenbroeck », stak met bolle zeilen in zee. Algauw dienden zeilen ingehaald of gereefd, een stijve bries floot door het want, en de tweede nacht geraakte het jacht uit het zicht. Toen de dag begon te schemeren, doken naast het admiraalschip drie snel zeilende fluiten op : het was Compaen.

Maar de « Hollandia » was niet verrast. Nauwelijks was de zeerover onder schootsafstand, of daar spuwden zijn bronzen kartouwen vuur en vlam. Een van de schuimers bleef met zware slagzij liggen, en Compaen aarzelde. Hij loste geen schot, maar zeilde met zijn tweede schip in de morgennevel weg. De commandeur Schram raadde zijn bedoeling en bleef in zijn kielzog. En toen de vrijbuiter op de aanzeilende « Grootenbroeck » koers zette, sprong de « Hollandia », alle zeilen bij, op de tweede fluit, en gaf hem met zijn bakboordgeschut de volle laag, zodat de grote mast afkraakte en het roer aan splinters vloog.

Compaen had genoeg gezien. Hij braste in allerijl, loste drie saluutschoten voor de admiraal, en vlood het zeegat in.

Compagnie-schepen zou hij niet lichtvaardig meer overvallen.

ROB YSENBRANDT.

VOLGENDE WEEK :
EEN NIEUW TEKENVERHAAL
VAN BOB DE MOOR

De grote trek der palingen

OP een avond in Augustus had ik met een vriend een afspraak gemaakt aan de rand van het bos. We zouden samen een wandeling maken. Rolf kwam met twintig minuten vertraging aangehold. Dat lag niet in zijn gewoonte, maar ik voelde me toch een beetje geprikkeld. Vóór ik een woord kon zeggen, riep hij echter :

— Ik heb een hele groep zwarte slangen ontmoet!

— Zwarte slangen? Je droomt! Waar heb je die wel gezien?

— Nabij de molen!

— O daar? Dat zijn geen slangen, kerel, maar onschuldige palingen, lachte ik. Ze komen uit het groot moeras bij de molen en gaan op trektocht. Ja, je moet me niet zo aanstaren, die palingen ondernemen de fantastische reis naar de Antillen, dat is maar eventjes 6.000 kilometer!

— Maar voor de drommel waarom? Wat gaan ze ginds doen?

— Eieren leggen en sterven.

— Maar dat is ongelooflijk!

— Schijnt inderdaad ongelooflijk. De geleerden hebben er zich lang het hoofd over gebroken, maar hebben de mysterieuze doening van de paling dan toch eindelijk kunnen ontraadselen.

— Je schijnt heel wat af te weten over de palingen. Kun je me niets vertellen over die reis?

NA VIER JAAR KEREN ZE TERUG

De palingen trekken dus naar de Sargassozee (Antillen), leggen er hun eieren en sterven. Wat gebeurt er nu met de millioenen kleine palingen die in de Sargassozee geboren worden? Hun instinct drijft hen naar het land van hun ouders, naar Europa. Dit instinct is niet altijd onfeilbaar en men heeft reeds palingen opgemerkt die naar de Evenaar toe zwommen. Zij hadden zich van weg vergist. In de wateren van de Evenaar is het voor de paling inderdaad te warm. Enkele richten zich naar het Hoge Noorden, en ook dat is mis, want ze komen er om van koude. Het grootste deel van de jonge paling zet koers naar Europa en komt ook terecht, indien ze tijdens de reis niet opgeslokt worden door roofvissen. De natuur nam haar voorzorgsmaatregelen om de kleine palingen tegen de gevaren te beschermen. Ze zijn doorzichtig als glas en men merkt alleen hun kleine, zwarte blinkende ogen. Vier jaar duurt het vooraleer ze van de Sargassozee tot bij de kusten van het Oude Vasteland geraken. Hier wordt de zeepaling, rivier- of zoetwaterpaling. Hij ziet er nu uit als een zwart stukje touw van ongeveer één tot 5 centimeter lang. Millioenen en millioenen van deze kleine, zwarte palingen veroveren dan **Europa**. De mannetjes vestigen zich in de wijde stroom- en riviermondingen of in kreken waar zoet- en zoutwater gemengd zijn. De wijfjes zwemmen stroomopwaarts naar het binnenland. Door watervallen of rotsen, die soms plotseling in de stroom oprijzen, laten ze zich niet tegenhouden. Indien nodig trekken ze over land verder tot ze opnieuw een stroom, rivier, beek, meer of vijver vinden waar ze kunnen uitrusten van de lange, moeilijke reis en waar er eten in overvloed is.

DE PALING RUST ZEVEN JAAR...

Zodra de kleine paling een rustig plekje heeft gevonden, doet hij niets anders meer dan eten. Alles wat hij pakken en grijpen kan, eet hij op, tot de Herfst in het land is. Dan graaft de paling zich in het slijk en blijft er roerloos liggen tot in de Lente. Zeven jaar lang slaapt en eet de paling en deze zeven jaar zijn niets anders dan een voorbereiding op het grote avontuur en meteen het doel van zijn leven. Dan begint de paling zijn grote trek. Over en doorheen alles en zonder eten zwemt hij zesduizend kilometer ver naar de Sargassozee, waar hij geboren werd.

Het moet een machtig instinct zijn dat de paling van alle beken, van alle vijvers en van alle landen naar de verre zee drijft. Bij duizenden trekken ze naar de oceaan en daar ondergaan ze, gedurende het eerste deel van de reis, een nieuwe gedaanteverwisseling. Hun bruine rughuid wordt zwart, de buik zilverwit.

Er groeien twee vleugeltjes aan weerszijden van de kop, de ogen worden heel groot. De paling is nu helemaal geschikt om in de diepzee te leven. De rest van de tocht wordt dan ook gedaan op een diepte van twee tot drie duizend meter. De reis duurt zes maanden en gedurende al die tijd rusten de palingen geen ogenblik en nemen niet het minste voedsel!

In de Sargassozee worden de eieren op grote diepte gelegd. De oude, totaal uitgeputte palingen sterven en de jonge glaspalingen gaan op hun beurt de lange tocht naar Europa wagen, net zoals hun voorouders en ouders het deden. Ook zij zullen zich onderweg door geen enkele hindernis laten tegenhouden en, ondanks de grote verliezen die de palingscholen lijden, zal een groot deel behouden ter bestemming komen.

HET GEHEIM VAN DE PALING

— Waarom ligt het levensdoel van de paling aan het einde van een zes duizend kilometer verre reis? Waarom leggen ze hun eieren niet in de stroom of de vijver waar ze zeven jaar lang gewoond hebben?

— Dat is de kern van het palinggeheim en niet alle natuurkundigen beantwoordden die vraag op dezelfde wijze.

Het staat nu wel ongeveer vast, dat de eerste paling een vis was die duizenden jaren geleden in de warme zeeën geboren werd. Heel langzaam paste hij zich aan de wateren van het gematigd klimaat aan. De palingen die pas uit de eieren komen, hebben echter de warmte van de tropenzeeën nodig. In koud water zouden ze sterven. Dit verklaart nog niet waarom de paling nu juist de Sargassozee kiest. Warme zeeën zijn er immers veel dichter bij Europa!

Moest men de paling op een of ander manier beletten naar de Sargassozee te trekken, wat zou er dan gebeuren?

— De palingen zouden na enkele maanden of jaren uitsterven, zeggen sommige natuurvorsers. Neen, zeggen de anderen, en volgens deze laatsten, zouden ook de jonge palingen zich langzamerhand wennen, want het is *niet* waar dat « alle » palingen naar zee kunnen. De paling trekt nooit over land, doch steeds langs waterwegen naar zee. Is hij hiervan afgesloten, worden de eieren in het slijk gelegd en komen wel degelijk tot ontwikkeling en de kleine palingen groeien ook hier op.

Wie er gelijk heeft, weet men voorlopig niet, maar we mogen aannemen dat het palinggeheim eerstdaags volledig zal onthuld worden.

Het Sterrenvaandel

Washington, die tot generaal van de Amerikaanse troepen benoemd werd, strijdt tegen de Britse troepen. De generaals Gades en Lee smeden een complot tegen hem...

ENGELAND WEET NU DAT DE AMERIKANEN DE ONAFHAN-KELIJKHEID WILLEN AFDWINGEN EN DE VLOOT WORDT NAAR LONG ISLAND GEZONDEN...

WASHINGTON WERD VAN HET COMPLOT OP DE HOOGTE GEBRACHT. HIJ STRAFT DE SAMENZWEERDERS NIET. « INDIEN HET AMERIKAANSE VOLK MIJ GEEN VERTROUWEN SCHENKT, GA IK. KRIJG IK HET VERTROUWEN WEL, BLIJF IK TOT HET UITERSTE! » ZEGT HIJ

MET KERSTMIS VAN HET JAAR 1777 WORDT DEZE SLAG MET EEN AMERIKAANSE OVERWINNING BEKROOND. EEN LANGE, HARDE WINTER WACHT HEN ECHTER IN DE FORGE-VALLEI.

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Met Laobé en Moehoe zoekt Dzidziri prins Ephraïm en zijn secretaris Domingo, die de geheime documenten van de Normandie des Airs gestolen hebben. Onze vrienden ontdekken hen nabij een olifantenkerkhof...

GEREED OM OPNIEUW TE BEGINNEN

MOEHOE ! Het was de roep van de apin. Ze liet Ephraïm los en Pollux liet Domingo weer vrij. Zouden de twee zich op Dzi storten om hem te doden en de documenten weer te krijgen ? Neen, ze kregen de kans niet, want de olifanten waren daar in woeste galop en met schril getrompet.

— Moehoehoehoe !

Dzi had het dadelijk begrepen. De chimpansee had geroepen en ze zou nogmaals zijn leven redden. Maar Laobé ? Hij riep zo luid hij kon. Met de lenigheid van een kat klauterde hij op een boom. Dichter kwamen de reuze dieren. Ephraïm schreeuwde en Domingo wou vluchten. Hij struikelde echter over een wortel en viel languit op de grond...

— Moehoehoehoe !

Daar waren ze. Dzi had de tijd niet om zich aan een liaan vast te grijpen, doch eens te meer, als bij wonder, kon Moehoe hem grijpen en redden voor die vreselijke dood. Het was hoog tijd. Wild van woede stormden de dieren voorbij. Dzidziri zag slechts hun grijze ruggen die snel onder hem voortschoten en alles op hun weg vertrapten en vernietigden...

En Ephraïm ? En Domingo ? Ephraïm had getracht te ontkomen, maar een geweldige olifant, die de bomen verplette en de takken verbrijzelde, had hem opgemerkt. Hij sloeg zijn slurf om de lenden van Ephraïm en wierp hem over zijn rug meters achter zich. Ephraïm viel te midden van de grijze massa. Een lange, rauwe kreet doorkliefde het woud, dan werd alles stil...

De kudde olifanten verdween en Dzidziri zuchtte diep :

— Dank je, Moehoe, dank je...

Hij tastte naar zijn zak. Ja, daar zaten de papieren. Alleen met de hulp van Laobé en een aap had hij ze teruggevonden !

— Nu moeten we terug naar onze vrienden keren, Moehoe... Begrijp je me ? Vertrekken naar een plaats waar we voor altijd zullen afscheid nemen... Wil je me daarheen leiden ?...

In de geelbruine ogen van de apin danste een nieuwsgierig licht. Had ze haar mensenvriend werkelijk begrepen ? Zou ze hem bij Sophie en Yves brengen ?

— Kom, we moeten gaan.

— Laobé !

Van uit een boom klonk de schrille stem van Laobé :

— Luister, Dzi... vliegtuig... vliegtuig !

— Waarachtig! Boven het reusachtige oerwoud hoorde men nu duidelijk het gebrom van een vliegtuig. Dzi keek even naar Moehoe. Zou ze hem, net als voorheen, beletten teken te geven ? Het toestel vloog zo laag, dat Moehoe beefde van angst :

— Moehoe...

Ze knarste de tanden op elkaar, ze was woedend. Ze greep de jongen, voor wie ze zulk een zonderlinge vriendschap had opgevat, bij de hand...

— Ik zal teken doen ! riep Laobé.

Het gebrom van het vliegtuig werd luider en Moehoe klemde Pollux tegen de borst. Moehoe, die noch jager noch olifanten vreesde en onvervaard op Ephraïm gesprongen was, had schrik. De echo van haar angstkreet rolde onder het bladerengewelf :

— Moehoe... hoehoe... hoe...

Was het voor Dzidziri dat ze aldus riep ? Wou ze hem weerhouden ? Was het haar afscheidsgroet ? Het toestel verscheen nu in een opening tussen de bomen. Dzidziri trok zijn hemd uit en zwaaide er mee. Het toestel keerde terug. Ze hadden hem gezien ! Gered !

Toen vloog het toestel een bepaalde richting in, keerde terug en vloog weer in dezelfde richting. Ze wilden hem dus de weg aanwijzen die hij moest volgen ? Ja, ginds op de savane zouden ze op hem wachten.

Resoluut toog Dzidziri op weg en toen hij in gezelschap van Laobé eindelijk uit de brousse kwam, zag hij Sophie naast het vliegtuig staan. Ze wachtte hem op. Hij liep op haar toe en zij opende de armen en omhelsde hem.

— God, m'n beste Dzi, wat hebben we angst gehad om je ! Je was nog niet lang weg toen we door een vliegtuig ontdekt en opgepikt werden.

— Ik heb iets anders gevonden !

Uit zijn zak haalde Dzidziri een bundel verfomfaaide en gekreukte papieren en gaf ze aan Yves Larnaud. Met één oogopslag wist Yves Larnaud welke papieren het waren...

— Wel, Dzi, jij ben iemand... ik wou...

Hij ook omhelsde Dzi ontroerd.

— Lang mogen we hier niet blijven, want Moehoe kon wel eens terugkomen. Ik weet niet of ik lang zou kunnen weerstand bieden... Afrika, het is zo schoon !

— Zou je hier willen blijven ? vroeg Sophie.

Dzidziri schudde energiek het hoofd en liep langs de ladder naar de romp van het vliegtuig. Laobé volgde hem en onderdrukte, zo goed hij kon, de geweldige schrik die zich op dit ogenblik van hem meester maakte. Hij sprak echter geen woord.

— Nemen we Laobé mee ? riep de piloot.

— Wil je dat ik hem voor de leeuwen gooi ? Dat is niet erg christelijk, hoor !

Dzi schaterlachte en zocht een plaatsje. Laobé week niet van zijn zijde. Sophie bekeek Yves met haar mooiste glimlach en deze zei schouderophalend :

— Goed, we nemen hem mee !

Ze startten en het duurde niet lang of ze waren op het vliegveld waar ze opnieuw inscheepten, ditmaal voor Frankrijk...

Het was een rustige tocht en na al die wilde avonturen was het zeer aangenaam. Dzi zat stil in zijn comfortabele pullmanzetel en poogde niet te denken aan datgene wat hem bij zijn thuiskomst wachtte.

« Wat willen jullie dat ik vertel ? Het was fijn ! »

— Een ontvangst zo mooi, dat je het niet voorstellen kunt, had Sophie gezegd...

Ze had zich niet vergist ! Een grote menigte stond op het vliegveld, want de radio had de avonturen van de kleine Parijzenaar en zijn vrienden reeds in kleuren en geuren naar alle windstreken kond gedaan. Natuurlijk waren al de gebeurtenissen in het geheimzinnige Afrika behoorlijk aangedikt.

De reporters verdrongen elkaar en de magnesiumlampen flitsten zonder ophouden. De cameramen vroegen de onmogelijkste dingen ! Hij moest de handen van Sophie drukken en haar omhelzen — nu, dat was niet onaangenaam — maar een hele boel mensen danken, die daarop trouwens absoluut geen recht hadden, en bovendien al die domme vragen beantwoorden was een ander pouw mouwen ! Men duwde een micro voor z'n neus, nog een en nog een. Ze rezen als paddestoelen uit de grond !

En Dzidziri sprak :

— Wat willen jullie dat ik vertel ? Het was fijn ! We hebben veel gelachen !

— Zou je nog opnieuw beginnen ? vroeg iemand.

— Dat spreekt vanzelf ! klonk het rustige antwoord.

Op dit ogenblik ontstond er beweging in de menigte. Een grote man in uniform drong naar voren :

Oom Amable !

— Wel, denk je dat het zo verstandig was wat je nu gedaan hebt ? 'k Heb heel die tijd m'n laarzen zelf moeten poetsen...

— En tant Gabrielle ? vroeg Dzi die al zijn autoriteit verloren had.

— Hier ben ik, klonk een stem.

Daar was tante met een snor haast zo groot als die van haar echtgenoot. Zij plantte zich resoluut voor Dzidziri :

— Kleine dwaas ! En nu breng je nog een neger mee op de koop toe ! Waar is hij ?

Dzi trok Laobé tot voor zijn tante. Gabrielle Sopranaud bekeek het nikkertje en haalde de schouders op :

— Kom, zwartkop... kleine kannibaal...

Ze greep Laobé bij de hand, nam de arm van oom Amable en keerde zich om. Dan wendde ze zich opnieuw tot Dzidziri :

— Kom op ! Maar ik wil je er wel aan herinneren, dat je bij ons geen mensenvlees te eten krijgt !

Zo eindigde het avontuur. Dzi weerde de reporters en cameramen af en stapte naar Sophie. Met zijn trouwe ogen bekeek hij haar en zei :

— Ik wens je veel geluk met de commandant !

De familie Sopranaud wachtte ongeduldig op hem. Hij zuchtte diep :

— Gedaan !...

Neen, nog niet gedaan ! Hij balde de vuisten en schudde het hoofd. Hij had immers zijn herinneringen en het zou niet lang duren of hij zou een gelegenheid te baat nemen om opnieuw op avontuur te gaan.

De wereld was groot en hij zou er weer op uit trekken.

— Laobé, riep hij. Vooruit !... Moehoe...

Het nikkertje begreep hem dadelijk en een brede lach verscheen op zijn gezicht van glanzend ebbenhout.

— Moehoe...

EINDE.

Volgende week :

Een nieuwe roman :

HET PLATINA BEELDJE

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Na een vergeefse jacht op de verrader Montbidon, komen Hassan en Kaddoer aan de hoeve waar Napoleon zijn intrek heeft genomen...

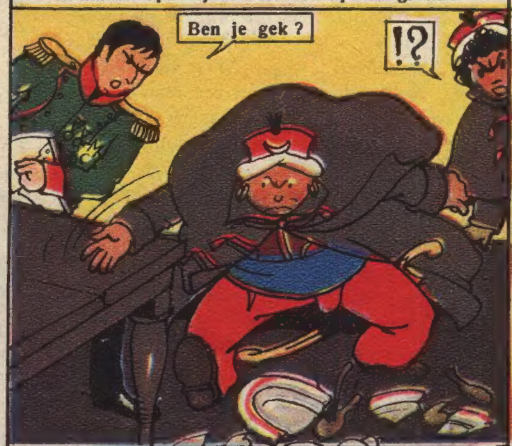

De DOOD was niet op het rendez-vous!

DIE reis naar IJsland van mijn vriend Bob en ik, is niet zonder tragische avonturen geweest. Maar hoe kan het anders; een geoloog en een botanist, die komen waar nooit een ander mens zijn voet zet en dan overkomen hen allerhande eigenaardigheden. Zo was het ook in de vlakte van Stary Jökull, wat « oude gletsjer » wil zeggen. We logeerden op de « beer » van boer Thorsen. Een « beer » is een hoeve en deze van Thorsen was de verst vooruitgeschoven boerderij naar de gletsjers toe. Vandaaruit deden we dan ons onderzoekingen. Op een zonnige namiddag was ik naar een bosje gewandeld, dat zowat een uurtje van de beer lag. Het lag nogal goed beschut tussen twee heuveltjes in en de boompjes waren er wat groter dan een normale mansgestalte, wat zeer groot is voor een IJslandse boom. Ik hoopte er een of ander plantje te vinden dat we nog niet ontmoet hadden. Ik waagde me dus in het struikgewas. Het was er erg vochtig en aan de dennebomen hing meer haarmos dan naalden. Een spelende vosjesfamilie stoof voor mijn voeten uiteen. Dat kwam wel meer voor. De boeren gaan niet waar er geen gras is voor hun schapen, zodat in bosjes en kloven alles leeft alsof er geen mens bestond. Plots zag ik doorheen de takken een tent. Als men maandenlang met niemand anders omgaat dan met zwijgzame boeren, dan is het een der grootste genoegens jonge mensen te ontmoeten, die waarschijnlijk uit de stad komen. Ik ging op de tent af om een praatje te maken. Met opzet kwam ik fluitend nader, maar alles bleef stil. Ik zag een haasje wegspringen juist bij de tent.

Hoe dichter ik kwam, hoe geheimzinniger me alles scheen. Op de plaats waar vuur gemaakt was groeiden er enkel grassprietjes doorheen de verteerde asse. Een eetketeltje stond vol regenwater en twee verroeste lepels lagen erin. Daar was wellicht het haasje gaan drinken. Er hing een handdoek aan een koord, maar koord en handdoek waren al evenveel met haarmos begroeid als de bomen. De koord, die de voorgevel van de tent rechthield, was doorgerot en de tent gedeeltelijk ingevallen. Er heerste een akelige griezelige sfeer. Ik maakte van mijn hart een steen en kroop de tent in. Daar was er een echte kampeerdersrommel. Dekens, eetwaren, rugzakken, toiletgerief, alles lag door elkaar alsof er gevochten was. Dat er gevochten was, vreesde ik niet; bij elke goede kampeerder ziet het er zo uit na een week.

Maar wat me ongeruster maakte, waren halfrotte dekens, klamme rugzakken en beschimmelde eetwaren. Ik vermoedde een drama. Tussen die rommel lag een notaboek. De inkt was uitgelopen en ik kon niet veel lezen. Ik nam het echter mee en spoedde me zo rap mogelijk naar Bob. Het schrift werd ontcijferd. Het was een dagboek van een jonge man, in 't Noors geschreven. Er stonden de gewone dingen in die een jongen opschrijft. Hij scheen veel van bloemen te houden, dat ging me naar het hart. Op de laatste beschreven bladzijde stond het volgende :

17-7-48.

Vandaag een afbeelding van de « Orchis Sulfarea » getoond aan een herder van de Thorsen-beer. Hij beweert dat die practisch uitgestorven plant half-wegen een afgrond groeit, juist rechtover onze tent. Vanmiddag gaan we er om. Het ware enig die plant te vinden.

We vroegen de boer uitleg en toen vertelde hij ons dat er verleden jaar werkelijk twee Noorse jongens hier waren komen kamperen. Een paar weken kwamen ze hier melk halen, daarna bleven ze weg. We dachten dat ze vertrokken waren.

De herder werd ook ondervraagd. Hij was een stokoude man en wist ons enkel de plaats te wijzen, waar hij in zijn jeugd de « Orchis Sulfarea » had zien bloeien. Bob en ik besloten op zoek te gaan naar de plant en misschien wel achter de lijken van die jongens, want we vreesden terecht dat ze in de afgrond gestort waren.

De plaats des onheils was niet meer dan een diepe, brede kuil met steile wanden, waar zelden een verdwaalde zonnestraal moest in verloren vallen want de rotsen waren begroeid met een vuil-bruin mos. Er stond maar een enkel boompje boven de afgrond. Langs daar moesten ze afgedaald zijn; we zagen ten andere de wonden die de koord achtergelaten had op de bast.

Bob maakte een kabel vast, stak krammen in zijn sportkousen en we begonnen de afdaling. We waren verplicht langs de koord af te glijden want onze schoenen schoven uit op het mos. De koord brandde in onze handen en het was er ijselijk koud. Het werd de ellendigste afdaling die ik ooit gedaan heb. Onze handen waren paars van de koude. Het gevoel stierf weg uit onze vingers en de armen verloren hun macht. Er stak een piolet in een kloof. We waren dus op de goede weg. Op het smalle staal rustten we even uit om de armen wat te ontspannen en weer leven in de vingers te krijgen. Er hing een zware mist in de kloof en de lucht werkte prikkelend. Dan weer terug dalen. Een kram was in een spleet geslagen en daaraan bengelde een koord. We konden haast geen adem meer halen. Solferdampen stegen op en beletten ons de ademhaling. Ons handen waren vol bloed en ons knieën waren er niet beter aan toe. We moesten terug. Na tien minuten waren we geen halve meter hoger; onze schoenen vonden geen houvast op het bemoste graniet. Telkens schoven we uit. De schrik verlamde ons en we begrepen dat ons hetzelfde lot te wachten stond als onze voorgangers. Het ging niet meer. Ik zei :

— Bob, ik kan niet meer !

— Tracht nog wat hoger te geraken buiten de solferdampen... dan vastbinden...

Het hart klopte me in de keel. Het duurde een eeuwigheid, om ons op te trekken langs de dunne kabel, eer we terug de piolet bereikten. Dan had ik nog juist de tijd om me vast te binden en ik viel bewusteloos.

Ik kwam weer bij boven de afgrond. Ik lag op het gras. Bob lag naast mij en er viel wat zon op zijn uitgemergeld gelaat.

Rond ons stonden de boer en zijn knechten. Op Bob's geroep waren ze te hulp gesneld en hadden ons kunnen optrekken. Iemand goot me korte drank tussen de tanden. Het ging beter. Ik kon mij oprichten. Mijn ogen dwaalden even over het zonovergoten gras, dat ik gevreesd had nooit meer weer te zien. Plotseling schrok ik. Wat verder, op een paar stappen van het boompje stond een bloeiende plant. Ik herkende ogenblikkelijk aan haar grillige vormen en haar geelgroene kleur, de « Orchis Sulfarea ».

Eerst dacht ik aan ijlkoorts, maar Bob wees me ze ook. 's Anderendaags toen we weer geheel opgeknapt waren en slechts nog bekneusde knieën en handen hadden, zijn we de plant gaan halen. Het was de eerste maal dat ik een mij onbekende plant uitgroef zonder vreugde, maar veeleer met een krop in de keel. Nu bloeit ze te Brussel, in mijn tuin, en telkens ik ze zie herinner ik me het avontuur en een brief, die het Noors consulaat ons zond. Daarin stond vermeld dat twee Noorse jongens sedert Augustus 1948 waren verdwenen. Ze hadden thuis gezegd dat ze een kampeertoch gingen ondernemen maar het Noorden van Noorwegen. Uit het materiaal dat in de tent lag heeft men kunnen opmaken dat het diezelfde Noorse jongens betrof en dat ze dus in plaats van te gaan kamperen naar Noord-Noorwegen, zonder iets te zeggen naar IJsland gegaan waren.

Alle pogingen om de lijken uit de afgrond te halen zijn vruchteloos gebleken. De solferdampen maken iedere afdaling onmogelijk en we konden van geluk spreken dat, zoals Bob later spottend zei, de dood niet op de rendez-vous was.

Jan BALIS.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat, zijn zusje en Willem, de huisknecht, zijn ingescheept te Antwerpen met bestemming voor Australië. Zij hopen hier van Meylbeke, die ontvoerd werd, terug te vinden...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

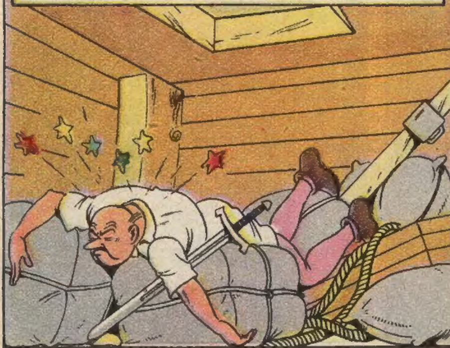

(Wordt voortgezet.)

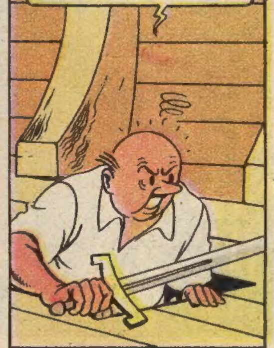
DE TARTAARSE HELM

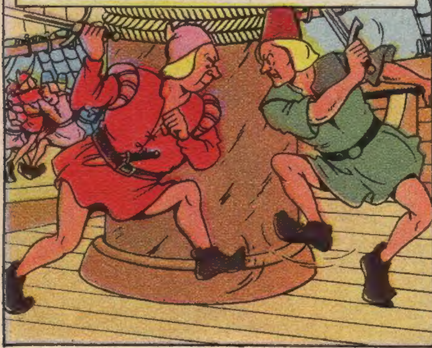
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

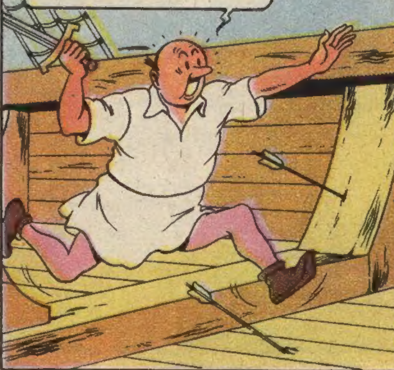
Capitano Rabakol werd door de Genuezen ontvoerd. De Venetianen zetten de achtervolging in en kunnen de Potenna rammen...

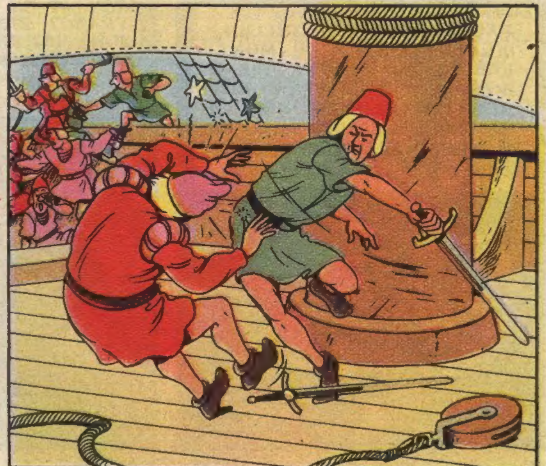

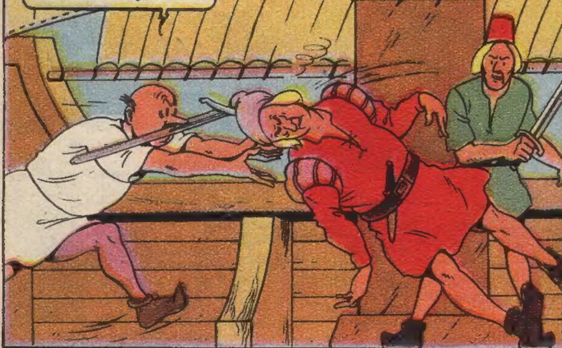

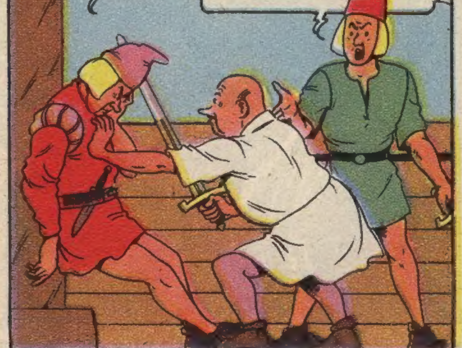

(Wordt voortgezet.)

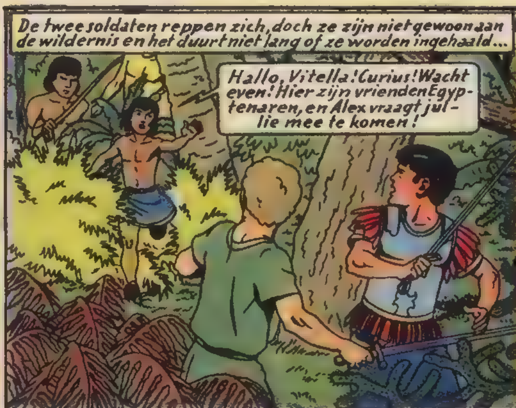
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

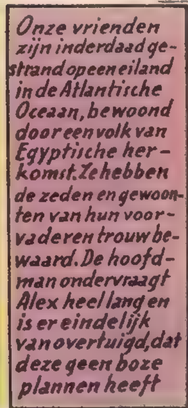
Alex en zijn vrienden worden door een orkaan op de kust van een onbekend eiland geworpen. Vitella en zijn soldaten zoeken Alex en Enak die verdwenen zijn...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

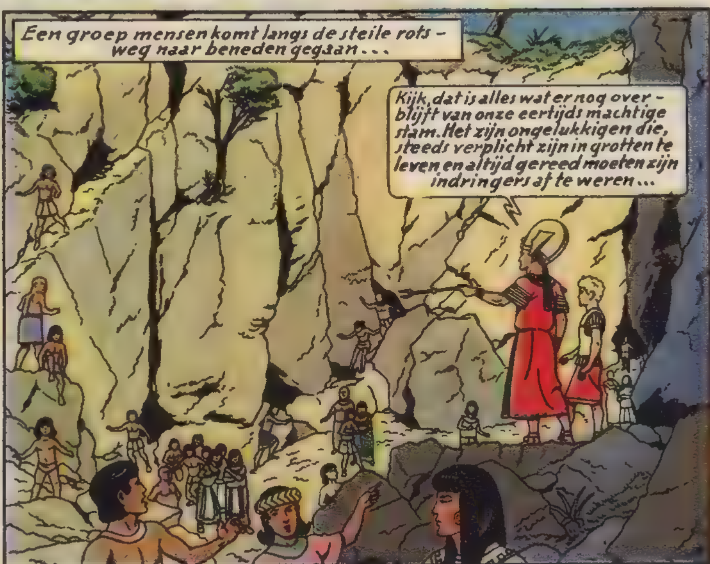

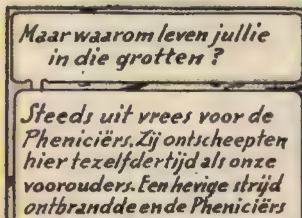

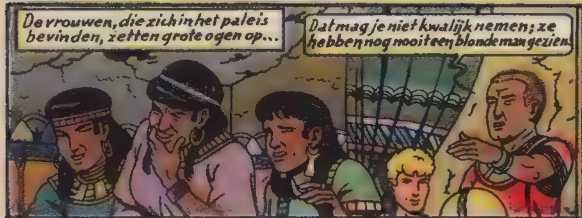

(Wordt voortgezet.)

MEN SPEELT MET EEN ELECTRISCHE TRE

Op zekere dag stond ik voor een groot uitstalraam vol treinen, sporen, seinen, baanwachtershuisjes, stations en wat weet ik meer!

— Een echt kinderparadijs, dacht ik. Daar ik al eens gehoord had, dat niet alleen kinderen met treintjes spelen, maar ook volwassenen, trok ik mijn stoute schoenen aan en stapte de winkel binnen. De eigenaar zou me zeker kunnen vertellen of dit met de waarheid strookte.

— Komen er veel kinderen in uw winkel? vroeg ik op de man af.

— Hm... kinderen... wel neen. Het gebeurt heel zelden, dat kinderen hier hun aankopen doen. De ouders hechten gewoonlijk veel belang aan zo'n koop en kiezen en keuren zelf.

ZE KOMEN MET HUN GEDEMONTEERDE LOCOMOTIEVEN...

Het gebeurt dat de kinderen hun ouders vergezellen en het zijn erg prettige klanten! Ze hebben de catalogus van A tot Z uitgepluisd en weten precies welk type ze wensen te kopen en hoeveel het kost. En dan zijn er ook van die gezellige bengels, die hun trein zelf kopen, en een paar dagen later de gedemonteerde locomotief terugbrengen.

— Wilt u niet even helpen dat weer ineen te krijgen, mijnheer? vragen ze dan. Gewoonlijk moet ik de machine maar eens monteren, soms ook twee keer en dan kennen ze alle knepen van het vak. Dat zijn de echte liefhebbers en ik zie ze hier nog dikwijls terug. Het zijn liefhebbers die hun treintjes trouw blijven tot... ze sneeuwwitte haren hebben!

DE SPAARPOT WORDT UITGESCHUD

— Vele jongens beginnen op twaalfjarige leeftijd een spoorwegnet aan te leggen. Denk niet, dat ze rails, locomotieven en bijbehorigheden in één keer kunnen kopen! Neen, ze sparen hun zondagsgeld en de extraatjes om nu en dan een stuk te kopen. De jongen die van electrische treintjes houdt, is steeds een goed leerling. Hij is kalm, zorgvuldig en volhardend.

(Dit is natuurlijk de mening van de vriendelijke verkoper. Ik zou er geen eed op durven doen, dat het met de werkelijkheid overeenstemt.)

In een volksbuurt van de stad is er een school, die haar eigen spoorwegnet in miniatuur heeft! Enkele leerlingen interesseerden zich aan electrische treinen, doch de middelen ontbraken om ze te kopen. Al de jongens van die school hebben toen geld bijeen gelegd om de nodige stukken aan te schaffen en de handigsten bouwden de locomotieven en staken de wagons in mekaar. Nu genieten ze allemaal van dit mooi speelgoed.

— Dat is inderdaad een prachtig voorbeeld van vriendschap bij werk en spel!

Er zijn jongens, de meer begunstigden, die zeven tot acht verschillende locomotieven hebben, vijftig tot zestig meter rails, tunnels, bruggen, wissels, enz., uitgestald op speciale tafels. Zij hebben hun treinen niet alleen om te bewonderen, neen, ze bouwen zelf met veel geduld en handigheid een deel van hun spoorwegmateriaal.

MOET DE STOOMTREIN HET VELD RUIMEN?

De kleine locomotieven zijn een trouwe weergave van de typen gebruikt door de Belgische, Nederlandse, Duitse, Franse, Zwitserse, Amerikaanse (en nog andere spoorwegen. De voorkeur van de kinderen gaat naar electrische treinen, de volwassenen (vooral de modelleurs) blijven trouw aan de stoomtreinen. Ze vinden de bouw en het uitzicht van die locomotieven interessanter. Er zijn ook verschillende spoorbreedten. De kleinste nl., die van 16 mm., heeft het meest sucses, niet omdat ze minder duur zijn, maar omdat de moeders steeds een spoorweginstallatie vragen die niet te veel plaats inneemt! Een der meest verkochte merken is zeker het Duitse Märklin van Goppingen. In deze fabriek werken duizend twee honderd arbeiders die uitsluitend electrische treintjes vervaardigen.

De mechanische trein is thans nog goed voor de kleinsten. Zodra de moderne jongens zeven jaar geworden zijn, dromen ze van een electrische locomotief en de « hobby » voor treinen kan tot alles leiden! Als kind speelde ik met treinen, als jongeman was het een aangenaam tijdverdrijf en thans is het, zoals u ziet, m'n broodwinning! verklaarde de winkelier.

OOK ERNSTIGE MENSEN SPELEN MET EEN TREIN!

De helft van mijn klienteel bestaat uit volwassenen!

— Is dat niet overdreven?

— In ons land spelen duizenden ernstige lui met een electrische trein. Het is hun stokpaardje en zij hebben hun clubs en hun eigen tijdschrift. Sommige liefhebbers schamen er zich ietwat om en hullen hun geliefkoosd tijdverdrijf in 'n sluier van geheimzinnigheid. Even voor Kerstmis kwam er een zakenman in de winkel en bestelde een peperduur en volledig spoorwegnet. « Het was voor z'n zoon », vertelde hij. Later vernam ik toevallig, dat het een vrome leugen was : zijn zoon was nauwelijks twee maanden oud!

Zwitserland en Engeland tellen veel liefhebbers en ze komen er voor uit. Vele van deze liefhebbers knutselen zelf hun locomotieven, wagons, enz. De éérste minatuur-locomotieven werden twintig jaar na de eerste spoorweg ter wereld gebouwd. Te Londen en Parijs worden ieder jaar tentoonstellingen van de miniatuurspoorweg ingericht. Duizenden verschillende

N VAN 7 tot 77 JAAR !

typen, de ene geperfectionneerder dan de andere, kan men hier bewonderen.

BALIJNEN VAN EEN OUDE REGENSCHERM EN BREINAALDEN

Zijn de liefhebbers van treintjes talrijk, de echte modeleurs zijn eerder schaars. Ze zijn meestal de dertig voorbij en oefenen een vrij beroep uit. Sommigen zijn advocaat, anderen notaris of geneesheer. Het spreekt vanzelf dat men er ook handelaars, toneelspelers, briefdragers en schrijnwerkers tussen vindt. Heel dikwijls zijn het twee vrienden die samen hun net in mekaar steken, een locomotief bouwen of rails vervaardigen, in plaats van een glas te drinken of een partijtje kaart te spelen.

Men onderscheidt bij deze sympathieke zonderlingen twee categorieën : Diegenen die zich alleen bezig houden met de constructie van de locomotieven en ingewikkelde manoeuvres en de knutselaars die vooral belang hechten aan het decor, de afwerking.

Er zijn specialisten van de éérste groep, die er in geslaagd zijn een locomotief te bouwen die dertig wagons trekt, deze laatsten af- en aan elkaar haken, zonder dat ze de trein met een vinger aanraken!

Om heel en al de indruk te geven, dat hun spoorweg écht is, gebruiken de liefhebbers van de tweede categorie alle mogelijke en onmogelijke materialen! Breinaalden doen dienst als seinpalen, met balijnen van een regenscherm worden bruggen gebouwd, een stuk van een bezemsteel en repen balatum vormen fabrieksschoorstenen. Lege blikjes doen dienst als waterreservoirs en petroleumtanks...

DRIEHONDERD STUKKEN MONTEREN KOST TWEEHONDERD UREN WERK

De modeleurs beschikken over een engelengeduld. Uren lang werken ze aan hun locomotieven, hun rails, hun stations en hun seinhuizen om niet te gewagen van de bruggen, de bergen, ja steden en dorpen waardoor de trein rijdt. Het net wordt bovendien voortdurend uitgebreid, veranderd en verbeterd.

— Of men er veel geld voor uitgeeft?

— Een locomotief kan een paar honderd frs. kosten en ook een paar duizenden! Dit hangt af van de middelen waarover de modeleurs beschikken. Die passie leidt soms tot buitensporigheden. Ik ken een modeleur die de binnenmuren van een appartement liet verwijderen om zijn spoorweg de nodige ruimte te geven!

Een locomotief bestaat uit driehonderd verschillende stukken en het vraagt tweehonderd uren arbeid om deze juist in mekaar te steken. Vele knutselaars brengen het tot negen of tien machines. Er zijn specialisten die nieuwe typen uitvinden en dat vraagt natuurlijk nog meer werk. Heel wat vrije tijd brengen zij door in de stations en op de kaaien om hun verbeelding aan de werkelijkheid te toetsen. Sommigen verdedigen de spoorbreedte van 16 mm., omdat ze hiervoor met een zeer beperkte ruimte kunnen genoegen nemen, anderen willen uitsluitend de spoorbreedte van 32 mm., omdat ze hun spoorweg dan tot in de geringste details kunnen afwerken, het materiaal zwaarder is, ingewikkelde manoeuvres toelaat en de treinen niet zo dikwijls ontsporen. In de tijdschriften voor spoorwegmodeleurs wordt vaak gepennetwist over de voor- en nadelen van de OO (16 mm.) of de O (32 mm.)! De specialisten hebben nog meer onderwerpen om over te twisten en lange artikels te schrijven, maar over één ding zijn ze het allemaal eens en dat is : *de kinderen mogen hun spoorweg, hun treintjes absoluut niet aanraken!*

De KUIFJE's BON

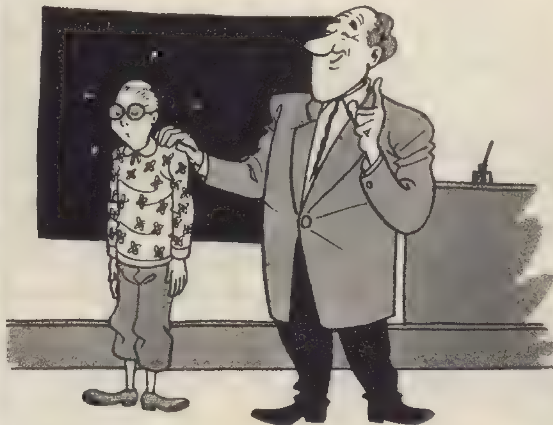
NOG ONBEKENDEN !

X. van Aarschot, 1e reeks. — **X. van Noorderwijk, Morkhoven**, 3e reeks. — **X. van Hulshout**, 50 punten.

Wie zijn pakje herkent, stuurt ons dadelijk een briefje met zijn volledige naam en adres.

★

- Vergeet niet dat ook op het roomijs **Frima** een **Kuifje's bon** staat !
- Op ieder doosje **Chokosweet** van Palmafina staat een zegel met een waarde van 5 punten.
- Om het boek van Reinaert de Vos te illustreren, heb je geen 199 chromos nodig, zoals hier gezegd werd, doch 196 !
- In ons blad verschenen reeds 20 **Kuifje's bons !** Heb je ze allen bewaard ?
- Indien je ons schrijft in verband met een ontvangen geschenk, vermeld dan steeds ons **referentienummer**.
- Stuur ons steeds het **juiste** aantal punten. Onvolledige zendingen veroorzaken moeilijkheden en vertraging !

— Knap gewerkt, jongen ! Als beloning krijg je twee goede punten van... KUIFJE !

LIJST DER GESCHENKEN

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos », per reeks ...	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, met de reproducties van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren ...	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje A, 22 figuren ...	60
4. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé (reeks I of II), per reeks ...	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen ...	80
6. Vijf reeksen prentkaarten « Koninklijke Prins », per reeks ...	100
7. Mooie KUIFJE'S wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren ...	100
8. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE EN BOBBIE ...	200
9. KUIFJE'S puzzle in hout, getekend door Hergé	350
10. KUIFJE'S puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé ...	500
11. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé ...	500

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli werden door een storm op een onbekend eiland geworpen. Ze zijn te gast bij het stamhoofd. De tovenaar heeft echter gezworen zich op de twee blanken te wreken...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

SPOORWEG--PIRATEN

Terwijl ze in een buiten gebruik gestelde luchtpijp afdalen, ontdekken Sexton Blake en Tinker de geheime basis van de spoorweg-piraten. De detectieve zendt een boodschap voor de politie uit, wanneer onverwachts drie bandieten opdagen...

Door de bandieten achtervolgd, haasten Blake en Tinker zich door de tunnel. Ze komen weldra in een onderaards station.

Vlug, Tinker! Verbergen wij ons achter een van deze wagens !

Maar kijk eens, het is een echte opslagplaats !

De achtervolgers lopen de tunnel op hun beurt door en botsen er op Blackie en Doyle die ook juist toekomen.

Hewel! hebben jullie de vluchteling niet gesnapt ?

Neen, maar wij botsten op twee onbekenden die in de tunnel afdaalden. Ze zijn hierheen gelopen.

Geen hoop op ontsnapping, Blake. We zitten in een muizenval.

Zoekt hen overal. Wij moeten ze vinden !

Tegen de grond neergehurkt, letten de detectieve noch zijn vriend op de arbeider in de kabien van de electrische kraan. En eensklaps...

Hierlangs ! chef, ik heb er een en de andere is niet ver !

Hulp ! Wat gebeurt er ?

Op een oogwenk is Blake omsingeld en buiten gevecht gestela door de piraten.

Geen twijfel, 't is Sexton Blake, de achtbare detectieve!

Zeer vereerd met jou kennis te maken, mijn beste heer !

Maar terwijl de bandieten zich klaar maken om de twee vrienden mee te slepen, komt een auto aangereden en de chauffeur springt er uit.

Chef, er komen vier politiewagens dè bergen opgereden in de richting van de tunnel !

In de val gesnapt !

Neen, nog niet !... Deze locomotief is klaar voor het vertrek : wij verlaten de basis door de grote tunnel ! Ik verzeker jullie dat niemand ons zal pogen tegen te houden : ik heb een plan!

BLACKIE IS ZINNENS DE DETECTIEVE EN ZIJN VRIEND VOORAAN OP DE BUFFERS VAN DE LOCOMOTIEF VAST TE BINDEN.

Wanneer ze ons zullen zien aankomen als een bolied, met jullie beide op de locomotief gebonden, zullen jullie vrienden van de politie zich wel wachten ons de pas af te snijden!

Haak deze oude postwagen aan de locomotief, jongens! Iedereen neemt er in plaats, ook de gevangenen. Maar vlug !

ROLAND DAVIES

(Wordt voortgezet.)

De VOLKSWAGEN is reeds vijftien jaar oud!

ER rijden veel Volkswagens over onze wegen, maar hoeveel chauffeurs weten, dat het type van hun wagen reeds vijftien jaar oud is? Met de Citroën, waarvan het prototype in 1935 op de markt kwam, is het de énige auto die, meer dan veertien jaar na het verschijnen van de éérste, nog als gloednieuw wordt verkocht.

DE GESCHIEDENIS VAN DE VOLKSWAGEN

Toen Hitler in Duitsland aan het bewind kwam, beloofde hij iedere familie een woning, een ijskast en een auto.

De werklieden ontvingen een deel van hun salaris in vorm van bons die in een boekje gekleefd werden. Een vol boekje gaf recht op een Volkswagen.

De plannen voor de auto zelf werden getekend door professor Porsche die voor de Auto-Union de prachtige Mercedes-renwagen ontworpen had, die veel sukses kende. Het prototype van de Volkswagen was in 1936 kant en klaar en werd tentoongesteld in het Duitse paviljoen van de grote internationale tentoonstelling van Parijs. Er werd een geweldige fabriek opgericht speciaal voor het bouwen van de Volkswagen, doch deze leverde de « auto's voor het volk » slechts gedurende enkele maanden. Dan brak de oorlog uit en de auto werd alleen nog voor het leger vervaardigd.

Doorsnede van de Volkswagen : a) Reiskoffer, b) Motor, c) Versnellingen, d) Reservoir, e) Vervangingswiel

De fabriek heeft na de vijandelijkheden haar activiteit onder Engelse controle hervat en is thans een der belangrijkste van Europa.

DE TECHNISCHE ZIJDE

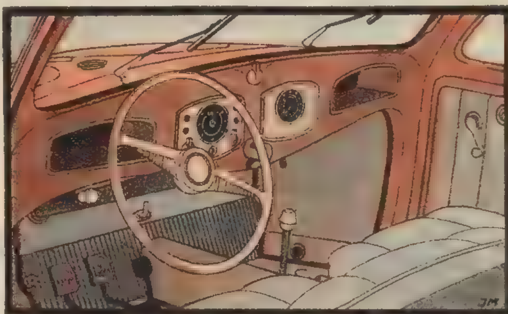
Reeds op de tentoonstelling van Parijs, genoot de motor van de Volkswagen de algemene aandacht en bewondering. Alle ingenieurs waren het er mee eens dat prof. Porsche hier baanbrekend werk had verricht. Er was ondermeer : het afkoelingssysteem door lucht, het horizontaal plaatsen van de vier cylinders, de motor achteraan in de wagen, de eenvoudige lijn en stevigheid van de carrosserie.

Had men de Volkswagen op dit ogenblik in massa geconstrueerd en uitgevoerd, dan zou Europa er zeker mee overstroomd geweest zijn en zou dit type veel invloed hebben uitgeoefend op al de andere Europese merken, daar de Volkswagen een « avant-garde »-type of voorloper was.

Toen de wagen in 1946 opnieuw verscheen, maakte hij niet meer die indruk. De auto-techniek was intussen ook alweer met grote schreden vooruitgegaan. Men verweet de Volkswagen zijn trage start, slechte synchronisatie van de vier versnellingen, het gebrom van de motor dat chauffeur en passagiers op de zenuwen werkt.

Het is inderdaad niet normaal, dat een motor met een inhoud van 1.100 cm³ slechts een kracht van 25 paarden ontwikkelt met 3.000 toeren per minuut.

De Simca-8 bv. met een kleinere cylinderinhoud heeft 40 P.K. De beperkte kracht van de motor van de Volkswagen is echter gewild : het is een bezuinigingsmaatregel. Toen het prototype geconstrueerd werd, ging het er inderdaad om een auto op de markt te brengen die met beperkte middelen en zo gering mogelijke onkosten lang zou leven !

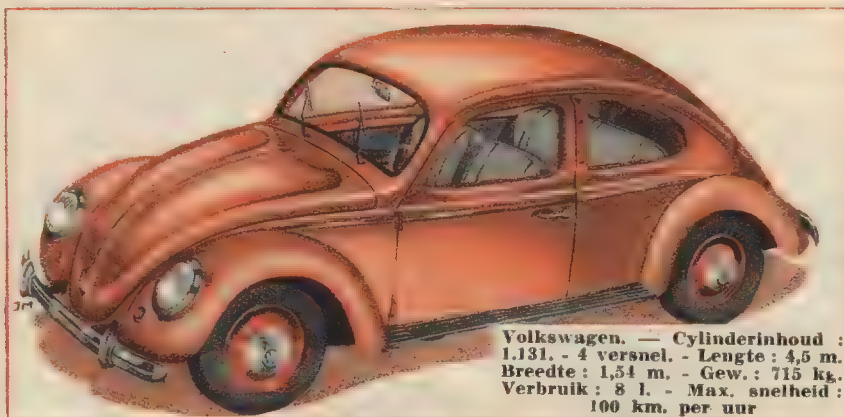

Volkswagen : Luxemodel

EEN WOORDJE OVER DE LIJN

Ondanks het feit dat het voorste deel van de auto te zwaar is, wordt de lijn van de Volkswagen over het algemeen als geslaagd aanzien. De vorm van de kap, die toelaat een koffer te bergen (ietwat groter dan deze van een 4 PK. Renault) is niet erg mooi en het is misschien jammer, dat de ingenieurs van de Volkswagen hun type na de oorlog niet gewijzigd hebben. De chauffeur kan de spatborden van zijn wagen niet zien, wat altijd vervelend is. Het venster aan de achterzijde is veel te klein en bovendien nog in twee helften gescheiden, zodat het uitzicht hierdoor nog slechter wordt.

De volkswagen ligt stevig op de baan, het verwarmings- en ontdooiingssysteem zijn piekfijn, de suspensie is degelijk en heel de auto goed en krachtig gebouwd. Het is in ieder geval een wagen die lang meegaat en de eigenaar zeer veel voldoening schenkt, zonder dat deze veel zorg moet besteden aan onderhoud en dergelijke. Dit is een lof die men alle wagens, al zijn ze dan ook uiterlijk briljant, niet kan toezwaaien. Meestal zijn het uiterst delicate speeltuigen, waar heel voorzichtig moet mee omgesprongen worden.

Volkswagen. — Cylinderinhoud : 1.131. - 4 versnel. - Lengte : 4,5 m. Breedte : 1,54 m. - Gew. : 715 kg. Verbruik : 8 l. - Max. snelheid : 100 km. per uur

MONSIEUR VINCENT

Monsieur Vincent kan de vrijlating bekomen van Santiago, een oude bedelaar, en deze wordt zijn trouwste helper. Op zekere dag wandelt Vincent in de achterbuurten van Parijs en redt een kind uit de handen van een booswicht...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

François en ik dulden geen inmenging in onze zaken ! Verdwijn, en blijf bij je kerk !

Jij bent de duivel in eigen persoon !

Als je denkt het met messen te kunnen winnen...

Voor de twee schurken van hun verrassing bekomen zijn, is Vincent reeds met het kind de straat op...

Dat zal ik je betaald zetten !

Doe dat niet, we zullen last krijgen. De politie zal...

De politie ? Lach ik om ! Kijk liever naar wat ik ga doen. Zie, met dit wapen zal ik die zwartrok naar de andere wereld helpen.

Van boven verschijnt plotseling een gedaante...

De bandiet wordt opgetild en meters ver geslingerd !

Je begint me te vervelen met je messen ! En begin niet opnieuw, hé !

Nu Vincent inhalen...

Santiago ! Waar kom jij vandaan ?

Ik heb de armen daar ginds bezocht. Maar goed ook, want ik heb mijn spieren kunnen gebruiken.

Hoezo ?

Niets, ik zei het zo maar... niets...

O !

(Wordt voortgezet.)

WIJ ZIJN ALLEN BROEDERS!

IN nummer 29 van **KUIFJE** verscheen de volgende vraag in onze reeks openbare onderzoeken « Jullie krijgen het woord » :

HEB JE VIJANDEN ?

en waarom beschouw je die jongens of meisjes als je vijanden ?

De spontaniteit waarmee onze lezers uit Noord en Zuid antwoorden treft me steeds opnieuw. Ik hou niet van brave Hendrikken, dat weten alle vrienden die mijn blad sinds een tijdje lezen. Onder de honderden antwoorden waren er maar enkele die ronduit bekenden vijanden te hebben. Ik heb er ook een paar van bekroond en gepubliceerd om hun oprechtheid te belonen. De meeste jongens en meisjes hebben echter goed begrepen, dat men wel eens ruzie kan maken, maar dat ruzies nooit in langdurige veten mogen ontaarden, omdat het niet christelijk is en het een Kuifje's vriend niet past vijanden te hebben. We zijn immers allen kinderen van eenzelfde volk en de enige echte broederschap, die er in de wereld nog bestaat, is die van de jeugd van alle landen.

WE ZIJN ALLEN BROEDERS

IK HEB GEEN VIJANDEN. IK WIL ER OOK GEEN HEBBEN, DAAR DIT TEGEN HET GEBOD VAN DE CHRISTELIJKE NAASTENLIEFDE IS. INDIEN IEMAND ME ZOU MISHAGEN, ZOU IK MIJN BEST DOEN OM GEEN HAAT TEGENOVER HEM TE DRAGEN. WIJ ZIJN IMMERS ALLEN BROEDERS.

Lionel Rommens, Ansegem : wint een Vroum-vliegtuig.

TOCH HALF EN HALF...

Toen ik vijf jaar was heb ik kinderverlamming aan m'n stembanden gehad. Daarvan heb ik het stotteren overgehouden. Als de jongens op school 'n gesprek voerden wilde ik meespreken. Ik kon het niet, en de jongens lachten mij uit. Hierdoor werd ik enigszins verbitterd. Vind U het gek, als ik hen zo half en half als vijanden beschouw ?

P. Van Berkel, Rotterdam, wint een Vroum-vliegtuig.

WIE HEEFT ER NU GEEN VIJANDEN ?

We zijn immers allemaal mensen met allerlei zwakheden en meningsverschillen die zeer dikwijls aanleiding tot ruzie geven. Maar vijanden die zich bij de minste gelegenheid bloedig op mij zouden wreken, heb ik gelukkig niet. Wel jongens waarmede ik, tengevolge van een klein misverstand, niet veel meer omga, maar ik geloof niet dat ik hen met het woord vijand mag betitelen.

Roger Moyson, Herselt, wint een abonnement van drie maanden.

IK HEB GEEN VIJAND DIE MIJN DOOD ZOU WENSEN...

...Maar als we soms buiten spelen (voetballen, rovertje of iets dergelijks) moeten we altijd naar « het land » (een groot stuk zandvlakte met moeras en bosjes). In die bosjes hebben sommige jongens hun hol en ze zeggen dat het land van hun is. Als wij dan op het land komen, jagen ze ons weg en zitten ons nog na ook. Soms trommelen wij dan ook een heel stel jongens op en gaan ze dan te lijf. Ik beschouw hen daarom als mijn vijanden.

Rolf Friedländer, Amsterdam, wint een Kuifjespel.

HEB JE VIJANDEN LIEF !...

heeft Jezus gezegd en daarom heb ik geen vijanden, want iemand die men lief heeft kan geen vijand zijn.

Honoré de Winter, Brugge, wint een abonnement van drie maanden.

VAN VIJANDEN GESPROKEN...

'k Heb er maar één, en het is een grote. Het is niemand anders dan de *leugen*. Waarom is die mijn vijand ? Omdat dit lelijk monster vijanden kan doen ontstaan, die er anders nooit geen zouden zijn.

Lukas van Rafelghem, Brugge, wint een Kuifjespel.

OP RIJM GEZET !

Een echte vijand heb ik niet,
Want Gods wet is 't die 't verbiedt,
Maar is er toch een man
die ik niet verdragen kan,
Dan is het toch maar voor een tijd
en dan krijg ik weeral spijt.
Want, bemin je naasten goed,
of je krijgt een eeuwigheid boet !

Armand Smets, Lier, wint een doos Kuifje's schrijfpapier.

DE DIRECTE METHODE...

Eerlijk gezegd, ik heb geen vijanden. Indien ik een geschil of ruzie heb, dan grijp ik steeds naar de gewone en directe methode : eens dapper vechten en dan weer vergeten. Dit vind ik nog het beste, want ik behoor niet tot de haatdragende en vijandige mensensoort.

Hugo Aerts, Puurs, wint een doos Kuifje's schrijfpapier.

IK HEB EEN VIJANDIN GEHAD

Dat kwam omdat ik lange vlechten had, waarop alle meisjes van de school nijdig waren. Een van hen trok er altijd aan als ik naar huis ging. Het deed geen deugd hoor ! Toen heb ik ze afgesneden en telkens ik mijn afgesneden vlechten bekijk, geloof me vrij, dan ben ik nog altijd kwaad op dat korthaarig bleekgezicht !

Christiane van de Sande, Haacht, wint een spel.

ECHTE VIJANDEN HEB IK NIET...

Maar, als moeder haar best doet om mij netjes naar school te zenden en er zijn makkers die me uitschelden voor « meisje », dan word ik woedend en benoem hen tot mijn vijanden.

Jan de Breucker, Brussel, wint een spel.

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN
En ziehier onze nieuwe vraag in onze reeks openbare onderzoeken :
WAT LEES JE LIEFST ?
1. Historische romans 2. Sprookjes 3. Cow-boy-verhalen 4. Avonturen in vreemde landen 5. Detectiveromans 6. Reisverhalen 7. Humoristische boeken.
Vergeet je keuze niet te omschrijven in een tiental regels en zend je antwoord vóór 19 September aan « Jullie krijgen het woord », redactie **KUIFJE**, Lombaardstraat, 24, Brussel.
Voor 1500 frs. of Fl. 100 prijzen !
Er wordt speciaal gerekend op onze Hollandse lezers!

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

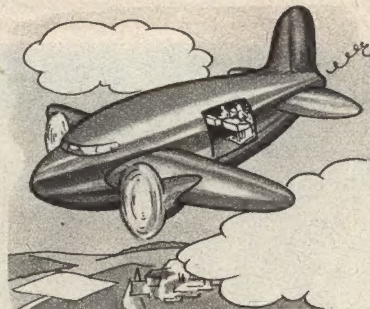

(Wordt voortgezet.)

Uit de Vier Windstreken

LES IN AARDRIJKSKUNDE OP 3.000 METER HOOGTE

Vijftig leerlingen van Franse lycea, die geslaagd waren voor hun examen, werden door de Air France naar het eiland Majorca gebracht waar ze, samen met hun professoren, de vacantie konden doorbrengen. Tijdens deze reis werd, op een hoogte van 3.000 meter, een les in internationale lucht-aardrijkskunde geven. Dit was de éérste maal in de geschiedenis.

HET MEEST VERSPREIDE BOEK IN BELGIE

Spijts de grote oplage en de goede verspreiding vindt het telefoonboek niet erg veel kopers. Volgens de laatste gegevens werden van dat dik boek, waarvan drie uitgaven bestaan, en voor de Vlaamse en Waalse gouwen eventjes 1 kg. 600 gram en voor Brabant 2 kg. weegt, 561.000 exemplaren verkocht.

Voor Brussel en omgeving zijn er 185.000 exemplaren nodig geweest. Dat vertegenwoordigt een trein van zeven en dertig wagons met een inhoud van 10 ton ieder. Voor heel het land zouden er dus drie treinen nodig zijn met ieder 34 wagons en een laadvermogen van 10.000 kg. of samen meer dan één millioen kg. Hier moet men dan nog 30.000 kg. inpakpapier voegen en 133.000 kg. voor het bijvoegsel van de telefoonboek.

EEN GEVAARLIJK BEROEP

Victoria Scharf een 68-jarige kindermeid van Stamford in Connecticut (Verenigde Staten) spande een proces in tegen de ouders van Freddy Kelly, een tienjarige knaap die aan haar zorgen was toevertrouwd.

De jongen, zo verklaarde Victoria Scharf, past een Judogreep op me toe, slingerde me tegen de vloer en brak m'n heup. Zij bekloeg er zich verder over, dat de jongen haar onverhoeds aanpakte omdat hij anders de worstelpartij niet kon winnen. Freddy is een potige kerel, hij weegt bijna vijftig kilo, ikzelf weeg er geen vijf en vijftig en ik vraag een schadevergoeding van 15.000 dollar, voegde het oudje er aan toe.

De rechters hebben nog geen uitspraak gedaan.

WIL JE EEN PRIVE-VLIEGTUIG KOPEN?

In de Verenigde Staten worden op dit ogenblik bijna vijftig verschillende typen van kleine vliegtuigen voor privé-gebruik gebouwd. De liefhebbers kunnen kiezen tussen toestellen die 2.070 kg. wegen en plaats bieden aan vijf passagiers of kistjes van nauwelijks 351 kg. voor één passagier. De prijzen gaan van twee duizend tot vijf en twintig duizend dollar, dus van ruim vijf duizend tot ruim zestig duizend gulden. Bij deze verschillende typen zijn er die een max. snelheid van 296 km. per uur kunnen ontwikkelen en 7.000 meter hoog kunnen stijgen.

EEN ONVERWACHT SLACHTOFFER

Wanneer een mens door een ratelslang gebeten wordt, sterft hij na korte tijd aan bloedvergiftiging. Zo verloopt het ten minste negen keer op tien maar in Amerika gaat het anders! Een zekere Demetrio Gomez wandelde te San Antonio (Californië) door het gras en werd door een ratelslang aan het been gebeten. Tot zijn grote verwondering stierf het dier na enkele ogenblikken. Demetrio had benevens de kleine wonde geen enkel letsel. Wetenschappelijk is dit wonder eenvoudig te verklaren: Demetrio werkt in een laboratorium en verhandelt er de hele dag natriumcyanide, een groot vergif. Heel het lichaam van Demetrio is doordrenkt met dit gif en een beet moet noodlottig zijn voor ieder levend wezen!

DE GROOTSTE BOEKHANDEL VAN EUROPA

De Milanese boekhandelaar Hoepli heeft te Rome een boekhandel geopend die niet minder dan twaalf uitstalramen telt, een oppervlakte van 380 m2 en 800 m2 boekenrekken heeft. Het is een der grootste boekhandels van Europa.

KEN JE DEZE HONDENRASSEN?

Draadharige Foxterrier - Schotse Terrier - Nederlandse schapendoes - Hollandse herdershond - Vlaamse koehond. (Uit de *Kleine Winkler Prins.*)

(Wordt voortgezet.)